

Pustna balada.

Flektrične luči gore
in v plesu se maske vrte.
Kar pisanih noš po širokem
je svetu,
tu vidiš nocoj jih po gladkem
parketu . . .

»Lepa maska, Črnogorka,
pojni z mano, semle sedi
v kotič tukajle prijetni!
Pij šampanjca, trči z mano,
Črnogorka, maska lepa!

Vse so lepe, vse so mične:
Turkinje in pa Španjolke
in Ciganke in Zamorke,
Rusinje in Hrvatice
in Kitajke in Japonke,
Srbinje in Korošice,
Čehinje in pa Bolgarke,
Italjanke in Kranjice
in Metulji in pa Škrati,
Geniji in Fantazije:
toda ti si vsem kraljica,
maskaradi vladarica!
Ti caruješ in zmaguješ.
Pobedila tudi mene

vitka tvoja je postava,
lepa maska, Črnogorka!
Trkaj z mano, pij šampanjca!
Nisem prišel z žepom praznim.
Pijva, pijva! Hej, natakar,
daj buteljko novo! . . . Pijva!«

V mazurki se maske vrtijo,
električne rože gorijo . . .

»Toda prstan tvoj poročni!
Ti oženjen si, moj ljubček!
Kje nocoj je žena tvoja?
Kaj bi rekla, kaj bi rekla,
ko bi prišla zdajle semkaj
pa te našla v družbi s tujkoj,
ki s šampanjcem jo napajaš?!! — ««

»Nič ne maraj, maska lepa,
lepa maska, Črnogorka!
Ženka moja je bolehna.
Ni hotela iti z mano;
glava hudo da boli jo,
rekla mi je ženka moja . . .
Brez skrbi sva lahko tukaj,
brez skrbi ti stiskam roko
in objemam te krog pasa;

brez skrbi me ti poljubiš,
lepa moja Črnogorka!
Ženka moja zdaj ne vidi . . .
Kak lepo ta rdeči fesek
ti sedi na glavi majhni
kakor nežna knežja krona!
In pa kiti tvoji črni,
na katerih koncu vpletla
svilnih si modrih pentelj —
dražestno črez prsi bujne
ti visita kakor kači,
dve debeli, dolgi kači!
Ljubim te . . . in iz ljubezni
bi najraje se obesil —
pa na tehle kitah tvojih!« . . .

Po parketu se pari vrte
in električne tulpe žare . . .
In roko spet stiska ji roka,
Zamašek šampanjski pa poka . . .

»Pijva, lepa Črnogorka!
Oh, kako sem radoveden! . . .
Snemi, snemi vsaj za hipec
žametasto tisto krinko,
tisto črno si z obličja,
da te vidim in poljubim
samo enkrat, samo enkrat
na oči in pa na usta!
Oh, saj slutim, da si krasna!« . . .

»»Ti galantnež zlobni, mali!
No, pa bodi, no pa bodi!
Volja tvoja zdaj se zgodi!
— — — — —
No, poznaš li — ženko svojo,
lepo masko, Črnogorko?« . . .

In električne tulpe gore,
po parketu se pari vrte . . .

A. Aškerc.

José Rizal.

O sveto solnce, luč božanska!
Poslednjikrat te gledam zdaj...
Poslednjikrat z očmi in z dušoj
naj pijem, vživam tvoj sijaj!

O luč, o solnce, vir življenja,
o ti mogočna, svetla moč!
Težko poslavljjam se od tebe,
težko v brezdanjo padam noč...

Vso to svetlobo, vse te žarke
in ves ta jasni dnevni soj —
o, da bi mogel to popiti
ter vzeti v temni grob s seboj! . . .

Oj ocean moj neizmerni,
ti sinji, večni ocean!
Poslednjikrat ta hip te gledam . . .
Ločitve je napočil dan!